

Tuyển tập Hoa Song Đường 09
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. *Cha kể con nghe*
02. *Cha theo tiếng gọi sơn hà*
03. *Đổi cả trần gian*
04. *Người Cha Việt Nam*
05. *Ông Cha của ta*
06. *Có bao giờ em hỏi ?*
07. *Đừng quên có Mẹ trong đời*
08. *Tìm Mẹ không lời*
09. *Tặng phẩm Mẹ cho đời*
10. *Tìm Mẹ đêm mơ*

Cha kể con nghe

Cha kể con nghe chuyện nước nhà
Từ thời lập quốc của ông cha
Đến nay dấu ngọc dầy trang sử
Rạng rỡ huy hoàng lộng sắc pha

Cha kể con nghe non nước mình
Năm ngàn năm, sáng tỏ trung trinh
Dựng cờ mở nước cùng gìn giữ
Thế thế truyền trao vẹn nghĩa tình

Bao nhiêu tấc đất của quê hương
Là bấy nhiêu chồng chất máu xương
Trên khắp mọi miền non nước Việt
Không sao kể hết, khó tư lường

Đất mẹ quê cha được sống còn
Anh linh tử sĩ cao hơn non
Cho nên mới gọi hồn thiêng vậy
Đừng có ơ hờ nghe cháu con

Mỗi một bước đi mỗi dặm đường
Là da là thịt lấp đau thương
Là xương là máu xây tan vỡ
Thành bức dư đồ của núi sông

Cha kể con nghe chuyện nước non

Con nghe rúng động cả tâm hồn
Quê hương nguồn cội ngàn xưa ấy
Là giống là dòng của Tô Tông

Cha kể con nghe chuyện núi sông
Con nghe từ thuở dựng khơi dòng
Đến nay, tiếp nối ngàn sau nữa
Tuyệt thế hùng ca của Lạc Hồng.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Cha theo Tiếng Gọi Sơn Hà

Cha tôi đội đá vá trời
Dù cho vật đổi sao dời không lay
Cha tôi chỉ có đôi tay
Gian truân gánh vác, đắng cay không màng
Cha tôi lên núi bắt còng
Xuống sông tát biển nước bồng lên non
Cha tôi kéo lại sao hôm
Chờ sao mai mọc, rợn hồn bóng đêm
Cha tôi vỗ sóng đầu ghềnh
Suối reo nước chảy mộng mênh sông dài
Cha tôi sỏi đá khô cày
Đồng xanh gọi nắng, lúa cài trĩu bông
Cha tôi nhật lá diêu bông
Kết đài hoa mộng ước mong cho đời
Cha tôi chuyên thể lay thời
Quê hương quốc thái lên ngôi an bình
Cha tôi cỡi gió ba sinh
Thiền quang chói sáng bình minh hiện về
Cha tôi lên ái sơn Khê
Chận đầu ngoại thực, đẽo tề mộng xâm
Mẹ tôi uơm mái tơ tằm
Nhà tranh đón bóng trắng ngàn dặm soi
Em tôi ít tiếng nói cười
Nhớ tình phụ tử thương người trầm kha
Cha theo tiếng gọi sơn hà
Cho em với Mẹ canh gà dẫm sương
Cha theo tiếng gọi quê hương
Cho em với Mẹ hậu phương ngóng chờ
Lên hòn Phụ Tử uơm mơ
Vọng Phu sương lạnh trăng mờ ngàn sao
Niềm riêng gợi giấc mộng đào

Niềm chung sông núi rạt rào mênh mông.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Đôi cả trần gian

Đôi cả đất trời lấy chữ quê
Chữ hương bên cạnh đẹp câu thơ
Núi sông ấp ủ tình non nước
Bến cũ dò ngang sóng vỗ về

Đôi cả đường đi lấy lối về
Phong sương tuế nguyệt trải nhiều khê
Tha phương năm tháng dài ly khách
Xin hỏi thời gian đã đủ chưa

Đôi cả trần gian chọn nghĩa tình
Ngã nhân bào ảnh nổi lên đên
Nhục vinh bèo bọt trôi tan tác
Đừng phủ rong rêu non nước mình

Đôi cả phong ba bắc nhịp cầu
Dòng sông hai ngã ngập nương dâu
Đôi bờ xơ xác mờ lau lách
Bãi cát tiêu sơ bạc trắng màu

Đôi cả thác ghềnh mở lối đi
Băng qua thế kỷ vượt kinh kỳ
Sau lưng gác lại thêm hoang lạnh
Dĩ vãng trôi về chốn biệt ly

Đôi cả nảo phiền giữ mên thương
Trần lao rũ sạch nước cành dương
An bình thiện mỹ thăng hoa sống
Trang trải hương quê vạn nẻo đường

Đôi cả thế trần giữ nước non
Lăn quay con tạo dấu hao mòn
Lở bồi cát đá phù sa nhuận
Đem lửa thử vàng, sắt mới son.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Người Cha Việt Nam

Người Cha nước Việt thật đường đường
Luyện sử đàn thanh vẹn sắt son
Đánh trống khua chiêng khi quốc biến
Kinh bang tế thể lúc bình mông

Người Cha nước Việt thật kiên cường
Vị quốc vị gia nhuộm máu xương
Bao thử can qua tàn khói lửa
Chiến bào rũ áo tóc pha sương

Người Cha nước Việt thật kiên trinh
Vị nước vị non trọn nghĩa tình
Quan ải biên thùy yên giới tuyến
Hương thơm đồng nội ổn quê mình

Người Cha nước Việt thật tinh kỳ
Phớt gió lông hồng vó ngựa phi
Ngang dọc tung hoành trong bốn biển
Tư nghi tâm lực chẳng hề chi

Người Cha nước Việt của Vua Hùng
Quốc Tổ dựng cờ mở nước chung
Kế thế truyền lưu trang sử ngọc
Muôn đời con cháu chẳng lao lung

Giang sơn gấm vóc nước non nhà
Chữ « S » dư đồ lộng sắc pha
Sông núi hồn thiêng an ngự trị
Ba miền đất nước sử hùng ca

Việt Nam một cõi vững như thân
Sông núi này là của nước Nam
Thử trước đời sau truyền mãi mãi
Tấm lòng không thẹn với tiền nhân

Ta hát ca vang Cha Việt Nam
Người Cha kỳ vĩ giống da vàng
Sản sinh dân tộc kiên trinh nhất
Tự thưở đất trời đã định ban

Nói thế, cho hay dân tộc này

Trời không thể chuyển, đất không lay
Sao dời vật đổi, ra sao nữa
Vũ trụ càn khôn nê mặt thay

Hướng chi nhân loại trên trần gian
Đừng có dễ người lừa thử vàng
Dạ sói lòng lang un tro bụi
Bao thời rồi đó, nhớ thì kham

Trôi khúc nhịp nhàng ca hát vang
Đông Tây Nam Bắc khắp trần gian
Cổ kim xuyên suốt ngàn sau nữa
Con cháu Vua Hùng nước Việt Nam.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Ông Cha của ta

Ông Cha khai quốc dựng gia
Khai sơn phá thạch đắp nhà Việt Nam
Ông Cha miệng nói tay làm
Lòng son dạ sắt tâm đan không sòn
Ông Cha lên núi đỡ non
Xuống sông tát biển xây hòn đảo xa
Ông Cha xuống móng dựng đà
Lên ruồi đỡ nóc lợp nhà quê hương
Ông Cha xẻ núi mở đường
Xây cầu lập hồ thông thương ba miền
Ông Cha gốc cội Rồng Tiên
Kết tinh sông núi hồn thiêng muôn đời
Dù cho vật đổi sao dời
Kinh qua lịch sử giống nòi kiên trinh
Dù cho dâu biển điêu linh
Lạc Hồng muôn thuở tự tình thủy chung
Ông Cha lắm liệt oai hùng
Chữ hoành hết mức chữ tung tột đường
Ông Cha kiệt xuất phi thường
Giữ yên bờ cõi đuổi phường xâm lăng
Tre già che chở nụ măng
Lúa vàng ươm mộng mạ non xanh đồng
Sông dài biển rộng mệnh mông
Muôn người như một chung lòng hòa vang
Kể từ mở nước Văn Lang

Năm ngàn năm đã vững vàng giang sơn
Kể từ một Mẹ trăm con
Gần chín mươi triệu vương tròn tinh anh
Da vàng máu đỏ thiên thanh
Muôn ngàn năm nữa trong lãnh Việt Nam.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Có bao giờ em hỏi ?

Khi nhìn lên đầu Cha
Có bao giờ em hỏi
Sao tóc Cha trắng hếu
Khi nhìn vào mắt Mẹ
Có bao giờ em hỏi
Sao mắt Mẹ quá sâu
Qua bao sông, em biết mấy cây cầu
Qua bao đường, em biết bao ngõ ngách
Khi nhìn vàng trán Cha
Em hình dung đỉnh núi
Khi ôm vòng tay Mẹ
Em mừng tượng biển khơi
Cõi trần ai đập giữa cả một đời
Triều sóng bạc và núi rừng sương trắng
Khi sờ đôi chân Cha
Em thấy gì chai cứng
Khi sờ hai má Mẹ
Em thấy gì nhăn nheo
Chốn ba sinh, bao đời thắm dộc đèo
Cát đá còn xát xây, hướng gì thân thể
Một đời Cha như thế
Một đời Mẹ như thế
Để làm gì, em có biết không em
Công Cha, ngàn đời, không thể quên
Nghĩa Mẹ, ngàn đời, luôn ghi nhớ
Chữ Hiếu kia, em không làm sao trả nổi
Chữ Ân kia, em không làm sao đáp đền
Cần tiêu ly, cũng không thể lượng phân
Xin nhắc em, một đôi lời, em nhé
Ngồi bên Cha, em ân cần khẽ nói
Cha có biết rằng, con thương Cha lắm không
Ngồi bên Mẹ, em mân mê, khẽ hỏi
Mẹ có biết rằng, con thương Mẹ lắm không
Không những nói “Công Cha như núi Thái Sơn”

Mà em nói, công Cha hơn muôn ngàn đỉnh núi
Không những nói “Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra”
Mà em nói, nghĩa Mẹ hơn muôn ngàn sông nước bao la
Bài hát nào, cũng kết thúc câu ca
Bài Cha Mẹ, vẫn còn vang mãi mãi.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Đừng quên có Mẹ trong đời

Mẹ là tuyệt diệu tay tiên
Nâng niu cho em khôn lớn
Dù cho ngọc ngà châu báu
Đâu giàu hơn mẹ nghe em

Mẹ là một cõi tình thương
Chứa chan cho em sức sống
Dù cho đất trời cao rộng
Đâu bằng tình mẹ nghe em

Mẹ là nếp một mía lau
Ấm nồng nhà tranh bếp lửa
Dù cho ngô đồng hong lúa
Mạ non thoang thoang hương cau

Mẹ là biển rộng sông sâu
Rạt rào mênh mông nước chảy
Dù cho hư vô không đáy
Lòng Mẹ đầy ắp vô cùng

Mẹ là núi cả non cao
Ngàn mây thênh thang lộng gió
Trăng sao khi mờ khi tỏ
Lòng Mẹ sáng tỏa vô ngần

Hỏi trời, trời cao bao lớn
Hỏi đất, đất rộng tới đâu
Đem chứa, không đầy mắt Mẹ
Đem so, tim Mẹ chưa tràn

Nhớ nghe, em đừng đánh mất
Đừng quên có Mẹ trong đời
Lỡ một ngày kia qua khỏi
Em còn gì nữa em ơi.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Tìm Mẹ, không lời !

Thì thầm hai tiếng Mẹ ơi
Bao nhiêu năm đã mồ côi lạnh lùng
Thái Bình đâu nữa biển đông
Mỗi khi nhớ Mẹ nghẹn lòng xót xa
Kỷ canh đâu nữa trăng ngà
Đêm sâu thắm lạnh sương pha canh trường
Tìm trong hai tiếng Mẹ thương
Bóng hình nhòa nhạt khói hương phai mờ
Muốn nghe hai tiếng ầu ơ
Ươm trang tuổi ngọc ấu thơ đầu đời
Muốn nghe tiếng hát ru hời
Ôm vòng tay Mẹ không lời thở than
Hỏi đâu nhất cõi trần gian
Đáp rằng có Mẹ, Thiên Đàng là đây
Hỏi đâu Cực Lạc phương tây
Đáp rằng có Mẹ, đong đầy thái hư
Ước mong chi nhất bấy chừ
Đáp rằng gặp Mẹ là ừ ngay thôi
Thế thì leo vút đỉnh trời
Lao vào tận đáy A Tỳ dơi soi
Mẹ đâu, mẹ hỡi, mẹ ơi
Con đi tìm Mẹ, không lời vọng vang !

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Tặng phẩm Mẹ cho đời

Tặng phẩm Mẹ trong cuộc đời lớn nhất
Cõi phiêu bồng ta chẳng ngại gió sương
Ta chỉ cần nghe tiếng nói Mẹ thương
Tiếng của con tim không bao giờ tự lự

Mẹ là bầu trời thanh thiên diệu vợi
Mẹ là trăng sao vằng vặc mây ngàn
Đốt đuốc tìm và đổi cả trần gian
Không có gì sánh được bằng từ mẫu

Mẹ là cung đàn không cần hòa tấu
Mẹ là bản nhạc không hát vẫn hay
Dù vầng dương dập tắt cả ban ngày
Còn có Mẹ thì đêm đen vẫn sáng

Nước có khô, biển trùng dương có cạn
Núi có mòn, đèo gió có tiêu sơ
Dù mệnh mông có khép cửa hư vô
Còn có Mẹ, ta vẫn còn tất cả

Không có Mẹ, là bầu trời sụp đổ
Không có Mẹ, là vũ trụ ngửa nghiêng
Nên Mẹ ơi, vô hậu khoáng tiền
Con đổi cả thiên thu xin Mẹ sống

Chỉ cần Mẹ, đời anh không trống rỗng
Chỉ cần Mẹ, đời chị biết tơ vương
Chỉ cần Mẹ, đời em biết yêu thương
Tặng phẩm Mẹ trên trần gian lớn nhất.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Tìm Mẹ đêm mơ

Bên cầu Ái Tử từ ly
Kể từ thuở ấy mẹ đi không về
Sông dài nước chảy lê thê
Bước chân lững thững ven đê lạnh lùng
Bao nhiêu năm, mẹ chờ con mòn mỏi
Bấy nhiêu năm, con nhớ mẹ vô vàn
Mỗi chiều tàn, chim về tổ bay ngang
Con nhìn mãi cuối phương trời xa tím
Cánh chim bay, chở tình quê mắt hút
Ánh tà dương khuất núi kéo hoàng hôn
Con lặng tim vào góc nhỏ cô thôn
Hình bóng mẹ có khi mờ khi tỏ
Tóc mẹ trắng nơi quê nghèo khốn khó
Thân già nua còm cõi đội gió sương
Thế mà đầy ắp một biển tình thương
Tình tự rạt rào cao hơn đỉnh núi
Nước trên nguồn, chảy về xuôi cứ chảy
Dù sông sâu cạn kiệt sức con tàu
Mắt mẹ còn cô đọng giọt mưa ngâu
Nhỏ những giọt cuối cùng bờ sinh tử

Con kêu tiếng mẹ, trên đường phiêu lữ
Mẹ đã đi rồi, mất cả đời con
Dù cho núi kéo lên non
Non đi xuống biển, sóng còn xa đưa
Dù cho nắng đổ thành mưa
Mưa rơi hết nước, nước chưa về nguồn
Dù cho tròn kéo thành vuông
Vuông chín mươi độ, kéo luôn không tròn
Bên cầu Á Tử héo hon
Nước reo tê tỉ nghe hồn thêm đau
Con đi tìm mẹ ở đâu
Nghĩa trang khói lạnh thiên thu sương mờ
Con đi tìm mẹ đêm mơ
Cầm đôi tay mẹ nắm bờ hư vô.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang